

Indonesië 2008, deel 12

We gaan de bergen in naar Sarangan en ik kan niet genoeg benadrukken hoe prachtig de natuur is. Het wordt ook frisser en wat mij betreft mag de airco in de auto uit. We zien weer een gedeelte van de veel bezongen rivier Bengawan Solo.

Onderweg krijg ik les van Bertie over het verschillende taalgebruik in Indonesië. 'Thank you' is in Oost Java 'Matur Nuwun', in West Java 'Atur Nuhun' en in het Bahasa Indonesia 'Terima Kasih'.

Hij plaagt me ook dat ik geen belangstelling heb voor tassen sinds ik die grote patchwork tas gekocht heb ik Jogja.

We schuilen voor de stromende regen in een warung langs de kant van de weg. In de vitrine ligt wat snoepgoed en ik drink Sprite. Wanneer ik wat speelgoed ontwaar, vraag ik de eigenaresse of ze misschien ook een bikkelspel heeft. Direct gaat ze op zoek en komt met

verschillende doosjes. Samen zoeken we uit om zoveel mogelijk het aantal te completeren. Hoe is dat toch mogelijk dat het spel uit mijn kindertijd nog steeds bestaat!

Geheimzinnig kondigt Bertie aan dat we eerst een erotische tempel gaan bezoeken. Eenmaal aangekomen en na betaling van 5000 rupia per persoon is de parkeerplaats leeg. Wanneer ik eerst op zoek ga naar een toilet hoor ik dat de toiletten gesloten zijn en er zelfs geen water is om je handen te wassen. Lekker boel zeg. Candi Suku, zo heet de erotische

tempel, bestaat uit een hoog bouwwerk met verschillende kleine losse stukken die misschien ooit bij de tempel hebben behoord. Er is niets erotisch aan. Terwijl Peter foto's maakt, beklim ik de trappen van de tempel. Op het platte dak heb ik een mooi uitzicht op de omgeving. Een eenzame toerist met een wit slap hoedje op dwaalt ook rond en maakt met zijn mobiel wat foto's. We knikken naar elkaar als begroeting maar daar blijft het bij. Ik vraag me af hoe hij gekomen is, want in de wijde omtrek is geen busverkeer of wat dan ook. Rondom de tempel is een groot goed onderhouden grasveld en hier en daar ontdek ik weer stukken van de tempel.

Nu krijg ik echt trek en we gaan op zoek naar een restaurant én naar een toilet.

De jambu air groeit in de achtertuin en de bedienden hebben lol om het onrijpe fruit van de

boom te schudden. Ik krijg ook wat op mijn verzoek, maar het is niet om te eten, zo wrang smaakt die nog.

Op het hoogste niveau nabij de berg Lawu stoppen we. In de buurt is weer een warung met durian. Ondanks de regen stoppen we en ik schuil onder zijn afdak om de beste uit te zoeken. Op blote voeten steek ik de weg over op het dampende asfalt. Djun komt later gediensig met zijn voorraad water om de modder van mijn voeten te kunnen wassen. Al belooft Djun mij gouden bergen op weg naar Surabaya, ik laat geen kans voorbij gaan om me te bescheuren aan de durian.

Het hotel in Sarangan heet Sarangan en is heel eenvoudig ingericht. Er is een gedeeld balkon met andere kamers. We leveren de ontbijtbbon in bij de incheckbalie en reserveren ook de avondmaaltijd. In de omtrek is een ander restaurant niet te belopen, zo stijl gaat de weg naar beneden.

Een schitterend meer, dat zo prachtig blauw van kleur is, is te zien wanneer de laaghangende mist rond de bergen optrekt. Met paarden kunnen we een tripje maken naar de bron van het meer, lees ik in een folder. Helaas weer niet weggelegd voor ons vanwege de moessonregens.

In de woonkamer is een open haard en ik bel de balie dat ze een houtvuur moeten maken. Ik heb het knap koud en de kamers zijn toch wel vochtig. Ik ben blij dat ik een cape bij me heb die ik om me heen kan slaan. Ik ben eindelijk wat op temperatuur en pak

wat makkelijke stoelen voor op het balkon. Voor het eerst zie ik de oranje Stephanotis als een waterval tegen de oprit bloeien. Hoe Hollands ben ik geworden dat ik alleen de witte variant ken? Ik herinner me ineens dat de hele pagar rond ons buitenhuis in Trètès ook met de oranje Stephanotis begroeid is. Omdat deze variant niet te koop is in Nederland, vraag ik de tuinman of hij stekjes voor mij wilt maken om mee te nemen. Hij vertelt dat alle

bloemen in de bloembakken en op het terrein door de Nederlanders zijn aangelegd. Ik krijg er vijf, keurig met watten omwikkeld om te wortelen. Gewoon vochtig houden, raadt hij me aan.

Djun vraagt of ik het goedvind of hij de kapotte koffer van Peter eindelijk mag lozen. Onze begeleiders voelen zich hier duidelijk thuis.

Tot mijn ergernis zie ik ineens twee bussen vol met toeristen aankomen. Als kwetterende vogels nemen ze bezit van de overgebleven kamers. Ze hebben kleding bij zich op hangers. Wanneer ze geïnstalleerd zijn komen kaki lima venters voorbij en vriendelijk word ik door een paar toeristen gevraagd toch deel te nemen aan de eetpartij. Ik weiger beleefd, maar schaam me achteraf dood door mijn hautaine houding. Wie denk ik wel die ik ben????? Rond etenstijd zijn we bij het hoofdgebouw. Er breekt lichtelijk paniek uit bij het personeel. Het eten wordt namelijk geserveerd op onze kamer. Roomservice! Haastig worden we in een of ander vertrek

belendend aan de zaal gebracht en een tafel wordt voor ons gedekt. Het eten voor ons staat al klaar op een serveerblad. Terwijl we eten hoor ik een zangeres het lied 'Bengawan Solo' zingen. Tranen druppen op mijn eten, want ik moet aan mijn moeder denken. Een keurig geklede vrouw komt naast me zitten en vraagt me waar we vandaan komen. Ze is enthousiast wanneer ze hoort dat we uit Nederland komen en vraagt mij of ik het Bahasa Indonesia versta. We worden uitgenodigd deel te nemen aan het feest. Een heel boekwerk neemt ze vervolgens mee zodat ik enigszins weet waar het allemaal om draait. Erbij ontdek ik naast de nodige info ook nog dvd's. Het gezelschap maakt een promotietoer door

Java om het jaar 2008 onder de aandacht te brengen (Obyek Wisata Kabupaten Tuban).

Even later komt ze ons ophalen en wij krijgen een tafel nota bene naast het dorpshoofd. Natuurlijk worden we eerst aan hem voorgesteld en in mijn keurig Bahasa vertel ik hem dat het een hele eer is te mogen deelnemen aan dat festijn. Later komen andere gasten binnen die hem een hand geven. Dat gaat zo: met gestrekte hand

geeft men elkaar ook met gestrekte hand een slap handje waarbij je nauwelijks elkaars hand beroert. Die luitjes komen ook naar onze tafel om ons te begroeten en nemen daarna plaats ergens in de bomvolle zaal. Het vrouwtje dat ons is komen halen blijft naast me zitten en gaat, vanwege Peter, gedeeltelijk over in het Engels.

Er is een volledig gamelan orkest met zangeres die met schelle stem zingt.

Even later opent een man in prachtig kostuum officieel de avond. Hij houdt naar mijn idee een urenlange speech, waarvan ik slechts begrijp dat Sarangan geld nodig heeft voor het toerisme. Er moeten meer hotels komen, meer activiteiten.

Daarna is een zangeres aan de beurt. Wat is ze beeldschoon. Ze wordt afgewisseld door een andere zangeres die eveneens de moeite waard is om te zien. Vlak bij ons is een meisje aan het batikken. Zonder aarzeling maakt

ze de lijnen op het doek. Een mormel van een kind probeert haar houtskoolvuurtje met de vloeistof omver te gooien. Zachtaardig weert ze haar. Pas wanneer ik het meisje streng aankijk, druipt ze af.

Er volgt een modeshow met prachtige kain (lappen stof) in batikmotieven en kleuren. De mannelijke- zowel de vrouwelijke mannequins paraderen eerst langs het desahoofd en dan langs ons. Ik ben een en al bewondering.

Dan volgt er iets leuks. De man van de speech, gevolgd door de twee zangeressen, komt al dansend op het desahoofd toe en bieden hem met veel gratie een handdoek aan. De zaal roept: 'ayo marilah' (vooruit ga ervoor), en het desahoofd aarzelt pura2 (doet net alsof hij niet wil). Ik roep ook ayo en heb lol.

Dan laat hij zich overhalen en begint met dansen waarbij anderen zich bij hem aansluiten ook met een handdoek om hun nek. Het is een dans waarbij men zich afdroogt na het nemen van een bad. Het is de bedoeling dat de dansers worden afgewisseld, een soort change partner. Het vrouwtje vraagt me of Peter ook mee wilt doen, maar Peter heeft het te druk om alles op de

gevoelige plaat vast te leggen. Ik klap mee op de cadans van de muziek. Het gejoel en gefluit in de zaal is niet van de lucht.

Ineens zie ik Peter toch op de dansvloer. Nou nou, ik weet niet wat ik zie.

Na afloop krijgt Peter twee handgemaakte batik overhemden. Die zijn peperduur. Het is na twaalf uur dat het feest is afgelopen en voor Indonesische begrippen heel laat. Voor ons overigens ook.

We krijgen een doos met koekjes mee die aan iedere gast wordt uitgereikt.

Natuurlijk hebben we tijdens

het feest genoeg gesnoept en gedronken.

De volgende dag is het gezelschap weer vroeg vertrokken. Ik word door iedereen die onze kamer passeert vriendelijk begroet.

Ik vraag respijt aan onze begeleiders om het kalm aan te doen en niet zo vroeg te vertrekken naar Surabaya.

Wordt vervolgd,
Mila Boom-Schenkhuisen

